

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.190/2021/6.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (felperes címe) **felperesnek**, a Bódis Ügyvédi Iroda (Cím1; ügyintéző: dr. Bódis Pál ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (alperes címe) **alperes** ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.086/2020/29. számú ítélete ellen, az alperes 31. sorszámu fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felmerült fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2018. 01. 18. napjától állt az alperes alkalmazásban, határozatlan idejű munkaszerződéssel, heti 20 órás részmunkaidőben, karbantartó munkakörben. A munkaviszonyát az alperes a 2018. 04. 13. napján kelt felmondással, 30 napos felmondási idővel megszüntette. A felmondás indokolása szerint felperes egy másik munkáltatónál, helységi Község Önkormányzatánál fennálló munkaviszonya alatt az önkormányzat tulajdonát képező 5 doboz burkolólapot jogtalanul eltulajdonított, azt a másik munkáltató tulajdonát képező gépkocsival elszállította Helységre és ott egy családi ház fürdőszobájába beépítették. A másik munkáltatónál tanúsított súlyosan jogellenes, szándékos károkozó magatartása – a két munkáltató közötti kapcsolatra is tekintettel – bizalomvesztést okozott a munkáltatónál, ezért a munkaviszonyát felmondással megszüntette.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[2] A felperes az alperes kötelezését kérte 2018. május 16. és 2019. november 4. napja közötti időre elmaradt munkabére kártérítés jogcímén történő megfizetésére 1.393.434 forint összegben. A felperes sérelemdíj megfizetése iránt is előterjesztett igényt, melynek következtében 2.000.000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes az elmaradt munkabér tekintetében 2018. évben 90.200 forint, míg 2019. évben 97.500 forint munkabér figyelembevételével, 12 havi munkabér összegéből 1.661.625 forintból levonásba helyezte az álláskereső járadék 268.191 forint összegét.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Jogi álláspontja szerint az alperest a rendes felmondás közlésére a bizalomvesztés indította, amelyet arra alapított, hogy a Polgármesteri Hivatalhoz szorosan kötődő Önkormányzatnál azonnali hatállyal szűnt meg a felperes munkaviszonya. A Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.74/2019/5. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla az 1.Mf.31.093/2020/11. számú ítéletével helybenhagyta, melyben kötelezte az alperest, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként fizessen meg a felperesnek felmondási időre járó távolléti díjat, valamint kamatot. Az alperes a jelen perben elismerte, hogy az általa közölt felmondás jogellenes, figyelemmel arra, hogy az helységi Község Önkormányzata és a felperes közötti perben a felmondás indokának bizonyítottságát a bíróságok nem fogadták el.

[4] Az alperes a kárenyhítési kötelezettség körében hivatkozott arra, hogy a felperes alkalmi munkásként vagy közfoglalkoztatottként megkereshette volna a munkáltatónál kapott nettó munkabérének megfelelő összeget.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként fizessen a felperesnek 614.454 forintot kártérítés címén, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperesnek az elmaradt munkabérre irányuló kereseti kérelmét részben megalapozottnak találta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felmondásban szereplő kötelezettségszegést, a felperesnek az Önkormányzattal folytatott perében a bíróság nem találta megalapozottnak, ezért az Önkormányzat azonnali hatályú felmondását a bíróság jogellenesnek minősítette. Erre való tekintettel az alperesi munkáltató ezen cselekmény elkövetése miatti bizalomvesztésre alappal nem hivatkozhatott, az nem

valós, nem okszerű és nem felel meg a világosság követelményének, ennek következtében a felmondás jogellenes.

[7] Az elmaradt jövedelem tekintetében a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte. A perben a munkavállaló igazolta, hogy 2018. május 23. napján regisztráltatta magát álláskeresőként, majd 2018. július 2. napjától, 2018. augusztus 13. napjáig 268.191 forint álláskeresői járadékban részesült.

[8] Az elmaradt jövedelem tekintetében a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte. A perben a munkavállaló igazolta, hogy 2018. május 23. napján regisztráltatta magát álláskeresőként, majd 2018. július 2. napjától 2018. augusztus 13. napjáig 268.191 forint álláskeresői járadékban részesült. Előadta, hogy folyamatosan keresett munkalehetőségeket, amelynek alátámasztására e-mail üzeneteket csatolt, valamint az önéletrajzát munkavégzés céljából több munkáltatónak megküldte. A kormányhivatal nem ajánlott fel számára munkalehetőséget, bár a jelentkezési kötelezettségének eleget tett. A felperes az Európai Unió támogatásával vállalkozóvá válási pályázatot nyújtott be, melyet 2019. október 31. napján nyert el.

[9] A bíróság a kormányhivatali adatszolgáltatás során betölthető álláshelyek listája alapján arra a következtetésre jutott, hogy az nem alkalmas annak megállapítására, hogy a felperes az adott helyzetben milyen összegű jövedelmet kereshetett volna és ezáltal ne tett volna eleget a kárenyhítési kötelezettségének. A tanúként meghallgatott tanú 7 nyilatkozata nem támasztotta alá az alperesnek azon állítását, mely szerint a felperes a tanú lovardájában munkát végzett volna.

[10] A bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 279.§ (1) bekezdésében foglalt mérlegelésével megállapította, hogy a felperes a nyilatkozatával és a csatolt iratokkal megfelelően valószínűsítette, hogy próbált munkaviszonyt létesíteni, és igazolta a megtérült jövedelmét. Ennek következtében a felperes részére megállapítható kártérítés összegét 614.454 forintban állapította meg.

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti kereseti kérelmét elutasította.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a felperes keresetének elutasítását, és perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[13] Az alperes a fellebbezését kizárólag a kárenyhítési kötelezettség vonatkozásában terjesztette elő. Ebben a körben előadta, hogy az alperes a felperest szakképesítést nem igénylő napi 4 órás munkaidő mellett foglalkoztatta minimálbérének megfelelő munkabér ellenében. A felperes szakképesítése gépgyártás-technológus volt, ezen szakképesítés nem volt szükséges az alperesnél betöltött munkakörének ellátásához. A felperes pedig csak azt igazolta, hogy jelentkezett gépgyártás technológusként a cég... munkáltatónál, de oda nem vették fel.

[14] Az alperes álláspontja szerint a felperestől kárenyhítési kötelezettsége körében elvárható volt, hogy megfelelő szakképesítésétől függetlenül elhelyezkedjen akár szakképesítés igénye nélküli fizikai munkakörben. A felperes azzal a kijelentésével, hogy a munka elvállalása az ő privát döntése és szabadválasztás lehetősége, azt fejezte ki, hogy nem is kívánt elhelyezkedni más munkáltatónál.

[15] Az alperes álláspontja szerint a bíróság megalapozatlanul helyezkedett arra az álláspontra, hogy a betöltetlen álláshelyek listája alapján nem lehet megállapítani, az azok betöltése során realizálható jövedelmet, mert jogszabály erejénél fogva a kötelező minimálbért minden munkavállalónak meg kell kapnia, és a felperes ettől a mértéktől az alperesnél sem keresett magasabb összeget.

[16] Az alperes előadta, hogy tanú7 és tanú6 tanúvallomása alapján nem hihető a felperesnek azon kijelentése, hogy semmilyen jövedelme nem volt, ingyen dolgozott a faluban. A rendelkezésre álló betölthető állások jegyzékén túlmenően köztudomású az a tény, hogy a perbeli időszakban a fizikai munkakörökben munkaerőhiány volt, így, ha a felperesnek szándékában állt volna elhelyezkedni, azt könnyűszerrel megtehetette volna.

[17] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes tényállása és jogi indokolása alapján.

[18] Előadta, hogy az Alperes11al kötött munkaszerződése alapján, a munkaköre az 5243 FEOR kóddal szereplő épületgondnok, amely szakképzettséget igényel, tehát olyan személy töltheti be, aki szakképesítéssel rendelkezik. Az alperes a részére meghatározott munkafeladatai mindegyikénél szakképesítésre volt szükség, így 2018. január 1. napjától kezdődően ennek értelmében garantált bérminimumon foglalkoztatta.

[19] A munkaviszonya megszüntetése után álláskeresőként regisztráltatta magát, de iskolai végzettségének megfelelő állásajánlatot, kiközvetítést nem kapott. Ezenkívül több alkalommal vette fel a kapcsolatot kis, és nagy vállalkozásokkal, üzemekkel, gyárakkal, melynek során nemleges válaszokat kapott. Előadta továbbá, hogy a cég.-n kívül a cég2 és az cég3 részére álláskeresőként céljából önéletrajzokat csatolt, melyeket bizonyítékként becsatolt.

[20] Hivatkozott arra, hogy a benyújtó^{3.} által megküldött munkaköri lista, a munkakör megnevezésén kívül más információt, adatot nem tartalmazott.

[21] Előadta, hogy ifjú tanú⁷ kérésére valóban megkeresete tanú² örhalmi lakost, de ezen munka alkalomszerű volt, nem állandó jellegű, heti legfeljebb 2-3 alkalomra szóló munkavégzés volt. tanú⁶ örhalmi lakosnál mindösszesen egy alkalommal végzett ácsmunkát, de ez is baráti segítség volt.

[22] A felperes hivatkozott arra, hogy keresőtevékenységet a vállalkozása elindítása után kezdett el folytatni helységi¹ községben, ezekről hivatalos számlák kerültek kiállításra. Előadta továbbá, hogy a vállalkozása elindításához szükség volt professzionális szerszámra, eszközre, teherautóra, melyeket időbe telt beszerezni, és nem volt olyan anyagi helyzetben, hogy a vállalkozását elindítsa. Vállalkozóvá válási támogatás elnyeréséhez pályázat benyújtására volt szükség, melynek feltétele volt a NAV és a TB tartozások kiegyenlítése.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[23] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, és helytálló volt az abból levont jogi következtetése is, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] Az alperes a fellebbezését kizárólag a kárenyhítés vonatkozásában terjesztette elő, a munkaviszony jogellenes megszüntetése körében fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő.

[26] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezése folytán az alábbiakra mutat rá:

[27] A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 82.§ (1) bekezdése alapján a munkáltató köteles megtéríteni a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott kárt. A (2) bekezdés alapján a munkaviszony körében elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés nem haladhatja meg a munkavállaló 12 havi távolléti díjának összegét.

[28] A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:525. § (1) bekezdése alapján a károsultat kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség terheli. Az e kötelezettségek felróható megszegése miatt keletkezett kárt a károkozó nem köteles megtéríteni.

[29] Az irányadó jogszabályi rendelkezések, ítélkezési gyakorlat szerint a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén a kárt okozó munkáltatót terheli a bizonyítás a munkavállaló kárenyhítési kötelezettsége körében (6/2016.(XI.28.KMK vélemény).

[30] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy a munkaszerződésében megnevezett munkakör 5243 FEROR kóddal szereplő épületgondnok, mely szakképzettséget igényel, tehát olyan személy töltheti be, aki szakképesítéssel rendelkezik. Egyébként maga a munkáltató nem is vitatta a per során, hogy a felperes ezen munkakörben dolgozott. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a FEOR az 52. csoportok szolgáltatási foglalkozások, 524. alcsoport épületfenntartási foglalkozások között tartalmazza 5243 szám alatt az épületgondnoki munkakört. A 9. főcsoport tartalmazza a szakképzettséget nem igénylő, egyszerű foglalkozásokra vonatkozó munkaköröket. E körben tehát a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a betöltött munkaköre szakképzettséget igényelt.

[31] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, figyelemmel arra, hogy álláskeresőként regisztráltatta magát a benyújtó3.. foglalkoztatási Osztályán. A felperes előadta, hogy regisztrált álláskeresőként a foglalkoztatási osztálytól szakmai, iskolai végzettségének megfelelő állásajánlatot, kiközvetítést nem kapott, mely állítást az alperes nem vitatott. Ezenkívül a felperes e-maileket is becsatolt arra vonatkozóan, hogy a cég.-nél, a cég2.-nél és az cég3 Kft-nél álláskeresős céljából önéletrajzokat küldött be.

[32] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, mely szerint a kormányhivatali adatszolgáltatás során közölt, betölthető álláshelyek listája nem alkalmas arra, hogy kimutatható legyen, hogy a felperes milyen összegű jövedelmet kereshetett volna. Az elsőfokú eljárás során meghallgatott tanúk pedig azon alperesi állítást nem támasztották alá, hogy a felperes munkabéréért munkát végzett, és ezáltal jövedelemhez jutott.

[33] A Pp. 265.§ (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

[34] A fentiek alapján tehát az alperest terhelte a bizonyítás. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felperes a nyilatkozataival és a csatolt iratokkal megfelelően igazolta, hogy megpróbált munkaviszonyt létesíteni és igazolta a megtérült jövedelmét is. A Kúria az Mfv.I.10.036/2019/7. számú határozatában kimondta, hogy a munkavállalót terhelő kárenyhítési kötelezettség megítélésekor értékelni kell a munkavállaló az életkorát, egészségi állapotát, családi és lakóhelyi körülményeit. A kárenyhítési kötelezettség teljesítését az eset összes körülményei mérlegelésével lehet megítélni, az objektív kárfelelősséggel tartozó, de annak megtérítése alól mentesülni kívánó munkáltató által bizonyított tények alapulvételével.

[35] A másodfokú bíróság nem fogadta el az alperes azon fellebbezési előadását, miszerint a felperesnek bármilyen fizikai állást el kellett volna fogadnia. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a munkavállalót terhelő kárenyhítési kötelezettség nem korlátlan. A kárenyhítési kötelezettség kapcsán a bizonyítás a munkáltatót terheli, e körben meg kell jelölnie azokat a tényeket, körülményeket, hogy a munkavállaló reálisan milyen jövedelmet érhetett volna el. A Kúria az Mfv.II.10.426/2017/9. számú ítéletében kimondta, hogy önmagában a felperes végzettségére, nemére, életkorára vonatkozó központi régió álláskeresési adatainak bemutatása nem igazolta, hogy a perbeli időszakban milyen konkrét álláslehetőség elmulasztása alapján mentesülhetett a munkáltató az elmaradt illetmény megfizetésének kötelezettsége alól.

[36] A fentiek alapján megalapozatlan az alperes azon fellebbezési indoka, hogy a felperesnek bármilyen fizikai munkát el kellett volna vállalnia a kárenyhítés körében. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytálló érdemi döntést hozott, ezért azt helyben hagyta.

Záró rész

[37] A pernyertes felperes perköltséget nem terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság a perköltség viselése tárgyában mellőzte a határozathozatalt a Pp. 80.§-a, és 81.§-a alapján.

[38] Az alperes teljes személyes költségmentességre jogosult az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§-a alapján, ezért a fellebbezési illetéket az állam viseli.

[39] Az ítélet a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül került elbírálásra.

[40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§ (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2021. október 28.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.
előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.
bíró